

רע"פ 6987/14 - יאסר מתאני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6987/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: יאסר מתאני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב, מיום 15.9.2014, בע"פ 44932-04-14, שניתן על-ידי כב' השופטים ג' קרא - סג"נ; ד' ברלינר; מ' סוקולוב

בשם המבקש: עו"ד דוד זילברמן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים ג' קרא - סג"נ; ד' ברלינר; מ' סוקולוב), בע"פ 44932-04-14, מיום 15.9.2014, בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ש' בקר), בת"פ 38703-07-12, הכרעת דין מיום 9.10.2013 ומיום 13.4.2014.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו. בהחלטתי מיום 21.10.2014, הוריתי על עיכוב ביצוע המאסר עד להכרעה בבקשה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המחזיק חמישה אישומים, אשר מתוארכים לשעות הלילה המאוחרות של 11.7.2012. בארבעת האישומים הראשונים, נטען כי המבקש ואדם נוסף התפרצו או נכנסו לארבעה בתים שונים, בזה אחר זה, וגנבו מהם רכוש יקר ערך. באישום החמישי, מסופר כי בהמשך לכך, נמלט המבקש ברכב לכיוון טול כרם, כשהוא נוסע במהירות גבוהה. בדרכו של המבקש הוצב מחסום משטרת, אך המבקש פרץ את המחסום, והמשיך בנסיעה מהירה, כשהוא משליך מן הרכב "רכוש אשר נגנב במהלך ההתפרצויות". המבקש נעצר רק בעקבות תקרים שנגרמו לגלגלי הרכב כתוצאה מפריצת המחסום. במסגרת האישום החמישי יוחסו למבקש העבירות הבאות: הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נהיגה פוחזת של רכב, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין; וקבלת נכסים שהושגו בפשע, לפי סעיף 411 לחוק העונשין.

4. ההליך בעניינו של המבקש התקיים בבית משפט השלום בתל אביב-יפו. עם סיום פרשת התביעה, התקבלה טענת ההגנה "אין להשיב לאשמה", ביחס לארבעת האישומים הראשונים, ובהחלטה מיום 4.3.2013, זיכה בית משפט השלום את המבקש מן העבירות שיוחסו לו באישומים אלה. לאחר זאת, הסכים המבקש להודות בעובדות האישום החמישי, אך טען כי העובדות המתוארות באישום זה אינן מקימות עבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע, מאחר שלא מצויין באישום דבר ידיעתו של המבקש על כך שהנכסים הושגו בפשע, היינו היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה זו. בהכרעת דין, מיום 9.10.2013, נדחו טענותיו של המבקש, בנימוק לפיו גם אם חסרה הבהרה בכתב האישום, כוונת התביעה היתה ברורה ומדובר בשגיאת קולמוס. בנוסף קבע בית המשפט, כי המבקש ידע כי הנכסים שאותם זרק מרכבו הושגו בפשע, ועל כן הורשע המבקש בכל העבירות שיוחסו לו באישום החמישי.

5. ביום 13.3.2014, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש, והשית עליו את העונשים הבאים: 11 חודשי מאסר בפועל; 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; קנס בסך 2,000 ש"ח; ופסילת רישיון נהיגה למשך 18 חודשים.

6. המבקש ערער על הרשעתו בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע, לפי סעיף 411 לחוק העונשין, ועל גזר הדין. בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו דחה את הערעור על הכרעת הדין. בפסק הדין, ניתן דגש לכך שהאישום החמישי בכתב האישום פותח במילים "בהמשך למתואר באישומים 1-4", ועוד מצויין בו, כי המבקש השליך מהרכב "רכוש אשר נגנב במהלך ההתפרצויות שבוצעו כמתואר באישומים 1-4". לפיכך נקבע, כי כתב האישום מגלה את יסודות העבירה לפי סעיף 411 לחוק העונשין, ועל כן ההודאה בעובדות אישום זה מספיקה לצורך הרשעה. גם הערעור על גזר הדין נדחה, נוכח חומרת העבירות בהן הורשע המבקש, והרשעותיו הקודמות בעבירות דומות באופיין.

7. בבקשה שלפניי, חוזר המבקש על טענתו לענין ההרשעה בעבירה של החזקת רכוש שהושג בפשע. נטען, כי בפני בית משפט השלום לא עמדה תשתית ראייתית, אשר מאפשרת להוכיח את העובדה שהמבקש ידע כי מדובר ברכוש גנוב. לטענתו של המבקש, החלקים מתוך האישום החמישי, אשר מתייחסים לאישומים 1-4, הם בטלים ומבוטלים נוכח זיכוי של המבקש מאישומים האלו. לטענתו של המבקש, עניינו מעורר "סוגיה משפטית בעלת חשיבות עליונה", לענין האפשרות להרשיע נאשם אשר הודה בעובדות כתב אישום, אשר אינן מגלות עבירה. בנוסף, נטען בבקשה כי ההכרה בזיקה שבין אישומים 1-4 לאישום החמישי, הובילה להחמרה בעונשו של המבקש.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה לרשות ערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הלכה היא מימים ימימה, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי", תינתן במשורה, ורק במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או רחבת היקף, או במקרים של חשש לעיוות דינו של המבקש או כאשר מתקיימים שיקולי צדק כלפיו (רע"פ 7018/14 טיטלבאום נ' מדינת ישראל (30.10.2014); רע"פ 6371/14 באסם נ' מדינת ישראל (28.10.2014); רע"פ 6734/14 ורון נ' מדינת ישראל (7.10.2014)). הבקשה שלפניי נסובה, כל כולה, סביב עובדות המקרה הקונקרטי, ובניגוד לטענתו של המבקש, עניינו אינו מעורר כל שאלה עקרונית. כמו כן, לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין כלשהו או כי מתקיימים שיקולי צדק התומכים במתן רשות ערעור.

9. הרשעתו של המבקש בעבירה של החזקת רכוש שהושג בפשע, התבססה על קביעה עובדתית פוזיטיבית של בית משפט השלום, לפיה המבקש "ידע גם ידע כי הנכסים שזרק מרכבו הם נכסים שהושגו בפשע". טענותיו של המבקש אינן מגלות עילה להתערבות בקביעה עובדתית זו, בפרט נוכח ההלכה לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות מעין אלה, הלכה אשר זוכה למשנה תוקף במסגרת הליך של בקשת רשות ערעור (ראו, למשל, רע"פ 5205/14 סלמה נ' מדינת ישראל (3.8.2014)). בית משפט השלום לא הרחיב, אמנם, בהסברים לקביעתו בדבר היסוד הנפשי של המבקש, אך כבר בשולי ההחלטה על זיכוי של המבקש מן המיוחס לו באישומים 1-4, ולאחר עיון בחומר הראיות שהוגש מטעם התביעה, ציין בית המשפט כי "בהחלט ייתכן קשר בין הפורצים לנאשם [המבקש]", וכי המבקש "לא תמיד הקפיד לומר אמת בחקירותיו". לכך נוסף נדבך מרכזי נוסף לצורך ההרשעה: הודאתו של המבקש בעובדות המתוארות באישום החמישי. כפי שעמד על כך בית המשפט המחוזי, ניסוחו של האישום החמישי מלמד על זיקה הדוקה בין המתואר באישום זה לבין האישומים 1-4, בהם מובהרת המודעות של המבקש לכך שהחפצים הם רכוש גנוב. נוכח השתלשלות העניינים בתיק זה, אין בידי לקבל את הטענה, לפיה זיכוי של המבקש מאישומים 1-4, מוביל לכך שאישומים אלה, ואיזכוריהם במסגרת האישום החמישי, הופכים להיות "כמילים שאינן כתובות כלל", כפי שנטען בבקשה.

10. אשר על כן, הבקשה נדחית בזאת, הן בהיעדר הצדקה ליתן למבקש רשות לערעור "בגלגול שלישי", והן לגופה.

11. נוכח התוצאה אליה הגעתי, עיכוב הביצוע עליו הוריתי בהחלטתי מיום 21.10.2014, מתבטל בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שהושת עליו, ביום 20.11.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר ניצן או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם

ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ו' בחשון התשע"ה (30.10.2014).

שׁוֹפֵט
